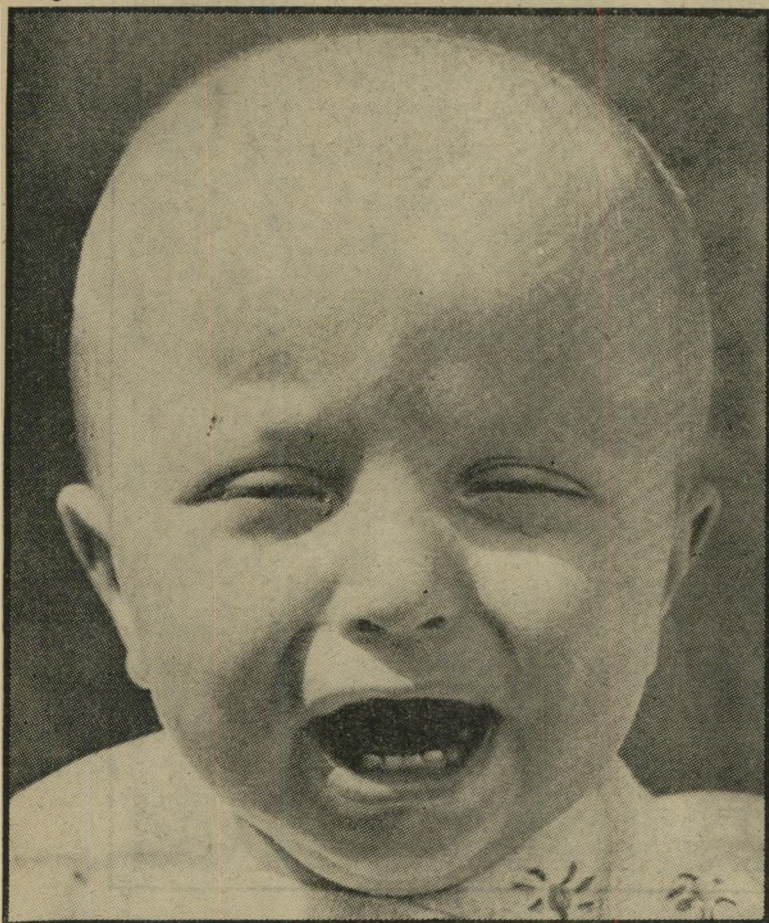
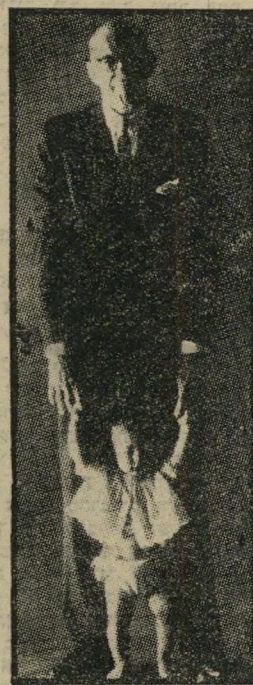

עולם האשה

דוקטור ספונה תייעץ:

כה עיידך לעשות כאשר ילדך מגיב לפתע על משהו בחמת-זעם ומתחיל להשתולל ללא רסן? כיצד זה קורה בכלל? הדבר הראשון שעלייך לזכור הוא, של-התקפת הזעם של הילד יש שני צדדים: אופיו שלו — ותגובתך שלך.

ישנם ילדים שהם רתחניים מטיבעם, מת-פוצצים בזעם על כל גירוי ולוא הקל ב-יותר. אין זה אומר שהם קשים במיוחד או לא סימפטיים. להיפך, זכורים לי ילדים

— ילדות מתוקות וממושמות, וילדים שקטים, מלאי התחשבות, שכמעט ואף פעם לא יתפרצו, אלא אם-כך ינהגו בהם ב-חוסר-טאקט משמע. כך שאם תינוקך או ילדך מביא אותך במבוכה בהתפרצויותיו התכופות, את יכולה תמיד לתרץ זאת ב-אופיו המיוחד, אטילו כשזה לא כך. נסיוני לאורך השנים הוכיח כי התפרצו-יות זעם נפוצות ביותר בגילים שבין שנה לשנתיים. זוהי התקופה שבה רוכש לעצמו

כשיילדך נתקף זעם

גיים ומבינים ככל שיהיו, היו יכולים לעי-מוד בפני הפיתוי להדריך ולשלוט בילד ממושמת לחלוטין? ועוד במיוחד בגיל רך זה, בו סקרנותו וחוסר-נסיגו עשויים לגרום לכל מיני אסונות — לו ולריהוט.

לולא היה מפתח לעצמו מנה נכבדה של אגו כבר בגיל זה, היה גדל להיות אדם חסרי-אישיות. כי איזה אם או אב, מודר-

הילד לראשונה את תחושתו כאישיות עצמ-אית, את רצונותיו, את ההבנה שיש ביכול-תו להחליט בעצמו על דברים מסויימים.

רבים בעלי אופי רתחני שמיזגם היה דחקא עליו רוב המן. ישנם כמובן גם ילדים בעלי אופי שונה

מי בעל הביטחון

סיבה נוספת להתפרצויות-זעם בגיל זה: נסיונו המועט של התינוק בהבנת המשמעת של האם. נכון שבחצי השנה הי-ראשון לחייו הוא כבר למד שישנם דברים שאמא מרשה, וישנם כאלו שהיא אוסרת. אבל אז עוד לא היתה לו הבגרות וההחל-טיות הדרושות כדי להתנגד לה. ואילו ב-שנת חייו השנייה כבר מתחיל התינוק אינ-סטינקטיבית לבחון את תגובותיה של אמו לאלף ואחד מצבים שונים.

ימים: "אמא, אל תשכחי שאנחנו יוצאים לגימ-בורי בסוף החודש לחמישה ימים שלמים — מה-29 עד 33 לחודש יולי."

הוא מתחיל ללמוד את המשמעות האמי-תית של כל גרמי קולה בעת שהיא מת-נגדת למעשה ממעשיו. בעקבות הלימוד הי-זה, הוא יודע בדיוק כיצד לעקוף את איסור-ריה ולמוטט את עמדתה. בשפה פשוטה יותר: הוא בוחן, בתקופה זו, מי מהשניים — הוא או אמו — הינם בעלי ביטחון עצמי והחלטיות גדולים יותר. זהו מאבק בין אישיות אחת לשנייה. לעובדה שהוא רק בן שנתיים — אין כל קשר לעניין.

ראש בריצפה

סיבה שקישית: כאשר הוא גדול יותר, ורוצה מאוד איזה הפץ או זכות ואינו מקבלם, מכיר כבר הילד שיטות שונות להשגת מבוקשו: "אני מוכרח את זה... אבל הבטחת לי... אני אזהר נר-רא... לכל הילדים האחרים יש את זה..." (המשך בעמוד 32)

המיפלצות שלי

השבוע הראשון של החופש הגדול חלף עבר לו. ברוי-השט שחלף עבר לו. עוד שבוע כזה ואני מוחרת על כל העסק, אזלי זה באמת חופש, השאלה היא רק למי? ביום הראשון התעוררנו כולנו בשש בבוקר, כי אלי יצא לטיול. באמש הקודם הוא התעקש שהוא לא צריך עזרה, הוא

בבוקר לטייל ולנסוע במשך כל לפני-הצה-ריים באוטובוסים, על פני העיר — ובתי שכחה כמובן מכל העניין. היא זינקה למיר-פסת, והפעילה את ההגנה הטובה ביותר — ההתקפה: "מה אתן צורחות כל-כך מוק-זמן? צרחה במלוא ריאותיה. קבענו הרי לשבע וחצי. אתן יודעות שאני ילדה אישית,

אוי אם עבדיה, מי יודע עונייך!

אתן לא צריכות לקרוא לי רבע שעה לפני הזמן. "דווקא בגלל זה," חזרה צוחה מלמטה, "כדי שתהיי מוכנה בזמן."

יטודר בעצמו בבוקר, ושאנחנו לא נפריע לעצמנו. לא הפרענו. הוא עשה זאת מספיק טוב בעצמו: דלתות טרקו, מים זרמו באון בברזים, כיסאו חרקו, וביצים התפוצצו ב-קולניפץ עליו במחבת.

ההצווחות התעוררה גם הקטנה — נוסף לכל השכנים — ובאה למיטתי במצב-רוח רע. "מה כותב לך?" תבעתי ממנה בזעף. כאבו לה הסנדלים החדשים. לא על הרגל — על הנשמה: היא השתתפה בצערן של הנעליים הישנות, שעמדו מבוישות כל-כך ליד הסנדלים המבריקים. ניחמתי אותה, וחשבתי לעצמי: "איפה אני מוצאת מישהו שינחם אותי בחיים." החלטתי שהטיכוי הי-יחיד שנראה באופק לקצת שקט הוא לקי-ראש סוף החודש. אשלוח אז את דנה להורג, מאחר שאריק רוני יוצאים לגימבורי. כפי שבאמת הזכירה לי רוני לפני כמה

לפני-הצהריים נסחבתי עם הבנות לים, וחזרנו מלאות אושר ועייפות. הן אושר, ואני עייפות. לאחר שאכלנו, הלכו הילדות לישון קצת, ואני לרחוץ כלים ולנקות את הבית. אחרי-הצהריים הלכנו לקנות סנד-לים, ובערב התמוטטתי לתוך המיטה כמו אחרי יום סבלות. למחרת חזרה הפרשה. בשבע ורבע בבוי-קר כבר עמדו למטה בחצר קבוצת ילדות וצעקה במקהלה: "רוני, רוני, רוני הת-עוררה בבהלה. מסתבן שהן קבעו לצאת